

הדלקת נרות: 17:30

צאת השבת: 18:40

מוצ"ש לר"ת: 19:19

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד



מכתב החזון אי"ש

החזון אי"ש זצ"ל כתב מכתב לתלמידו והסביר לו את הפסוק הזה עם דגשים חשובים. הבה ונלמד כמה מהם.

"נְקִי יִהְיֶה לְבִיתוֹ שֶׁנָּה אָחַת וְשִׁמְחָה אֶת אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר לְקָח" - חובה. כיצד משמחה? טבע שלה להתענג על חנה בעיניו, ואליו עיניה נשואות. עליו להשתדל להראות אהבה וקרוב, בריבוי שיחה וריצוי. ומה שאמרו אל תרבה שיחה עם האשה, באינו צריך לריצוי מדבר, ולא בשנה ראשונה שצריך להשתדלות ההתאחדות...

הרב לימד את בני הזוג, מהם הכללים שעליהם לשמור בשנה הראשונה, שהיא היסוד לכל הבית וכמובן להמשיך לחיות על פי כללים אלו במשך כל החיים. קוראים יקרים, שימו לב שכמעט בכל מריבה או ויכוח האשה חוזרת לשנה הראשונה. היא אומרת לו: כבר מההתחלה לא אהבתי את ההתנהגות שלך... מהשנה הראשונה לא הבנת אותי...

ראשית, הרב מפרש שהציווי שהחתן יהיה נקי לביתו שנה אחת הוא חובה! כלומר, התורה פטרה את החתן בשנה הראשונה מכל עול ציבורי, אף על פי שהחתן יוצא מביתו לענייניו כגון לימודים, עבודה, קניות וכו'. כי העול הציבורי יכול להפריע לו בתכנון סדר היום ויכול לקחת לו הרבה מתשומת הלב שהוא צריך להעניק לאשתו. איך אומרים - זה תופס לו את הראש.

שנית, החובה לשמח את אשתו. הרב שם דגש על נתינת מחמאות מוגברת כי אליו עיניה נשואות. האשה צריכה לקבל את המחמאות בעיקר מבעלה כדי להרגיש שהיא פועלת היטב ומסייעת לו בתפקודי הבית. ואפילו אם נמאס לבעל להחמיא - לה לא נמאס לשמוע.

זאת ועוד, החתן החדש צריך להראות אהבה וקרוב. כלומר, לא די לומר לה - 'אני אוהב אותך', אלא להפגין אהבה כלפיה. הא כיצד? בריבוי שיחה וריצוי. התענוג הגדול ביותר של האשה שבעלה מדבר איתה ומתייחס אליה.

קוראים יקרים, אתם יכולים לבדוק זאת בסקר קצר תשאלו אותן - מה הדבר שבעלך יעשה, וישמח אותך הכי הרבה? הרוב המכריע יענו - שידבר איתי, שיקשיב לי ויתייחס אלי.

לפעמים הבעל חוזר הביתה כשהוא מהרהר בענייניו ולא שם לב לאשתו. חתן יקר, דע לך שהיא מפרשת את זה כאילו לא אכפת לך ממנה, והיא נפגעת ומתאכזבת. על החתן לדעת שעיקר סיפוקה של האשה בא מכך שבעלה מקדיש לה תשומת לב, ומביע את חיבתו ורגשותיו כלפיה. זה נקרא להפגין **אחבה** (פר' ביחד)

פרשת השבוע



תוהו ובוהו



"בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ הָיְתָה תוהו וָבוהו..." בפרשתנו מבואר שהעולם נברא בשישה ימים וביום השביעי שבת וינפש. מתוך התוהו ובוהו סידר הקב"ה את הבריאה שתהיה מתוקנת אל האדם. האדם שהוא פאר הבריאה הושם בגן עדן לעובדה ולשומרה. לא לחינם אדם הראשון נברא אחרון מכולם כדי שהכל יהיה מוכן בשבילו. הדבר היחיד שהטול עליו בעיצומו של יום השישי היה לא לאכול מעץ הדעת. כמאמר הכתוב: **"וַיִּמְעַץ הַדְּעִת טוֹב וַרְע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ..."**

הסביר הרמב"ם שעד שאדם הראשון אכל מעץ הדעת הוא היה בדרגת הבחנה בין - אמת לשקר. ומשאל ירד דרגה למדרגת - טוב ורע. אם כן הירידה שקיימת בין אמת לשקר להבחנת טוב ורע זהו - **"ביום אכלך ממנו מות ותמות"**.

והסביר הרב דסלר זצ"ל שעץ הדעת טוב ורע נקרא בשם זה שהאוכל ממנו מתערבב אצלו הטוב עם הרע - דהיינו חזרה **"לתוהו ובוהו"**.

נמצאנו למדים שלאדם הראשון היתה את האפשרות להישאר בבחינה הגבוהה יותר אם לא היה עובר על צוויי של הקב"ה. אבל מאחר שהתפתה ואכל ירד והוריד איתו את כל הבריאה, למדרגת - **"טוב ורע"** כלומר תוהו ובוהו. ובאמת היום רוב השאלות וההתלבטויות שלנו הם בין טוב לרע. אנו שואלים את עצמנו - האם טוב לעשות כך או לא? ולא שואלים האם זוהי האמת? יתר על כן במשך החיים אנו מגלים שלפעמים מה שחשבנו שזה טוב התברר שזה רע, ולהיפך, מה שהיינו בטוחים שהוא רע התברר כטוב.

אם כן, נשאל את עצמנו שאלה גדולה - כיצד ניתן לדעת באמת מה טוב ומה רע? המשיך הרב דסלר וכותב שעד מעמד הר סיני ומתן תורה העולם היה שרוי ללא הבחנה ברורה כמו שראינו שדור המבול - טבע, דור הפלגה שעשה מגדל - נפוץ על פני כל הארץ.

ומשנתנה תורה ניתן הכח להבחין מה טוב ומה רע. המילה תורה כשמה כן היא - מלשון הוראה, ספר הוראות של הבורא שמלמד אותנו לדעת מהו טוב מוחלט ומהו רע מוחלט. ללא ספר זה אנו כסומא בארובה. התורה מלמדת אותנו מתי לבלום ולא להמשיך - **"סור מרע"**, ומתי לעשות לפעול ולקיים - **"ועשה טוב"**.

כלומר לימוד התורה עושה לנו סדר **"בתוהו ובוהו"** של העולם הזה ומנחה אותנו בדרך הישר והטוב. לזה אנו קוראים - דעת תורה. נשאל את עצמנו - למה כשאנו מבולבלים והולכים לשאול את הרב שאלה בהנהגה או בהלכה הרב עונה מיד ולא מתבלבל! מדוע אין לו את הספקות שיש לנו? התשובה כעת ברורה, מי שלומד בספר התורה אצלו כבר אין תוהו ובוהו והדברים ברורים וישרים.

מכאן נלמד להיפך, ומי שלא לומד תורה בכלל לפעמים הוא הופך להיות - תוהו ובוהו מהלך על שניים!! לכן כבר בראשית השנה נקבל על עצמינו ללמוד בספר הספרים - התורה הקדושה את הכללים וההוראות של בורא העולם לחיים טובים ומתוקנים לטוב לנו כל הימים.

בברכת שבת שלום - אבנר קוזאס

בעיר של הקמצנים פתחו גן החיות

מנהל הגן פירסם 100 שקל כניסה אף אחד לא בא.

פירסם 20 שקל לא באו. לבסוף פירסם כניסה בחינם כולם באו.

סגר עליהם את השערים וכתב יציאה 500 שקל

ושיחרר עליהם את האריות....

בדיחה





אמת ושקר

אמא הביטה בילד והוא השפיל את עיניו. ברור לאמא שאבא לא אמר זאת. והילד עשה תרגיל כדי לקבל ממתק. זהו שקר שדורש הערה והכוונה ולפעמים גם הענשה.

גם בנושא 'אמת ושקר' לא תועיל ביקורת סטיגמטית. כמו שאמרנו קודם, אסור לקרוא לילד 'שקרן', אלא לומר לו: למה אתה משקר? כלומר, בדרך כלל אתה אומר את האמת, ורק הפעם נכשלת. פעולה כזאת נותנת לילד חשק להשתפר. אפשר לפנות אל הילד בשאלה טובה יותר: למה לא אמרת את האמת? בביקורת כזאת הילד שומע את המילה 'אמת' ולא את המילה 'שקר'. זאת ועוד, יש לתת פרס כתגמול על אמירת אמת, אפילו אם המעשה היה שלילי.

למשל, אם אנחנו לא זוכרים אם הילד הגיע בזמן ללימודים או לא, ואנחנו שואלים אותו: הגעת ללימודים בזמן? הוא יכול לומר באדישות: כן, והכל יעבור בשלום. מצד שני, אם הוא יודה על האמת ויאמר: איחרתי... מִפְּיָן שהוא הודה על האמת, הוא לא יענש על האיחור. במקרים אחרים אפשר גם לתת לו פרס בפועל.

בפעולה כזאת הילד טועם טעם של הצלחה באמירת האמת, וזה מדרבן אותו לחזור ולומר תמיד את האמת. יותר מכך, צריך לתת בילד אמון, שהוא בחזקת דובר אמת, ואם הוא ירצה לשקר, הוא יאמר לעצמו: אבא ואמא סומכים עלי שאני לא משקר, ולא אקלקל את הרושם הזה. נתנו דוגמה באמירת אמת ושקר ומכאן נלמד לכל מיני נושאים, כגון: עצלות וזריזות, רמאות וישרות, וכד'.

אסור לחשוך כל הזמן בילד, אם הוא עשה שיעורי בית או ביצע את התורנות או הציק לאחיו. פעולה כזו היא סוג של שטיפת מח סמויה שהוא שקרן. כשרוצים לדעת אם הילד הכין שיעורי בית, אפשר לשאול אותו פעם אחת. אם הוא מאשר ואנחנו לא מאמינים לו, אסור לשאול אותו פעמים נוספות כי הוא ימשיך לשקר, ועל זה אמרה התורה את הפסוק: "וְלִפְנֵי עֵינָי לֹא תִתֵּן מִכְשָׁל". אלא יש לבקש ממנו להביא את התיק, לשלוף משם את המחברת ולראות אם הוא אכן הכין את שיעורי הבית. יכול להיות שפעולה כזו תבייש אותו קצת אבל כך הוא יתחנך לומר את האמת.

הורים יקרים, צריך לדעת שאצל ילדים הגבול בין דמיון למציאות הוא דק מאוד. ילדים קטנים כמעט לא משקרים, הם מדמיינים. הדמיון שלהם מפותח והוא כמו מציאות. כשהם אומרים שהם ראו דבר מה, או אמרו להם שצריכים לעשות משהו, וגילינו שזה לא נכון, אסור לכנותם שקרנים. לכן אסור להעניש אותו על דבר כזה. אם כן, מתי מענישים על שקר? רק כאשר ברור לנו שהילד עשה 'תרגיל' כדי להשיג דבר חומרי. לדוגמה: אמא, אני יכול לקבל ממתק? לא, אמרה אמא. והילד הוסיף ואמר: אבל אבא אמר שהוא מרשה...

סיפור לשבת



מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

אשתו הצדקנית, כל כולה הייתה מסירות נפש של ממש ללימוד תורתו הקדושה, הייתה מגישה לו את ארוחת צהרים מידי יום בשעה קבועה. באחד הימים איחרה להגיש את הארוחה. הרב, תוך כדי לימוד ראה על השולחן צלחת עם עמילן, והיה בטוח, כי זוהי הארוחה. את פה הלחם טבל בעמילן, אכל וברך. לאחר כשעה נכנסה עם הארוחה והתנצלה על האיחור. "תודה רבה, כבר אכלתי", אמר הרב לאשתו. משהתבוננה בשולחן הבינה, כי אכל הרב מן העמילן ואפילו לא שם לב לכך.

המנהל הרפואי של ביה"ח 'ביקור חולים' בירושלים, פרופ' יהודה פולק הי"ו עסק בין היתר במחקר רפואי מסוים. לצורכי המחקר ערכו ניתוח מסוים בחולדות. בגלל העובדה שפרופ' פולק אדם דתי, ועפ"י ההלכה יש איסור לערוך ניתוח כזה בבעלי חיים, הלך לשאול את רבינו, באיזה אופן יהיה מותר לערוך ניתוח. הצדיק נטל דף ועט, ושרטט בדייקנות את מרבית אבריה הפנימיים של החולדה לפרטי פרטים. לאחר מכן הדריך את הפרופ' באיזה אופן הוא רשאי לערוך את הניתוח עפ"י ההלכה. הפרופ' היה המום מידיעותיו, ומרמת הדיקו בצורתה של החולדה. וכל זאת מבלי שניתח אי פעם חולדה, או ראה במציאות את אבריה הפנימיים של החולדה. אלא אך ורק מתוך לימוד בתורה הקדושה, מרן השיג את הידיעות. וכמו ששינו במסכת אבות "הפוך בה והפוך בה דכולה בה", פירוש, למד את התורה על כל מרחביה, ותראה שכל הידיעות שבעולם מופיעות בתורה. פרופ' פולק הגיע לקבוצת המחקר, והראה לחבריו את שיטתו החדשה בניתוח החולדה. החוקרים עמדו פעורי פה ותמהו: "מהיכן לך שיטה כל כך קלה, ופשוטה, יותר משלנו? אנחנו כבר שנים מנתחים בצורה מסוימת, ולא עלה בדעתנו לנתח בשיטה המוצלחת שלך?!!"

באחת הפעמים, שנהגו של רבינו הסיעו לאחד משיעוריו הקבועים, ישב מרן כהרגלו מאחור בספר בידו, שקוע בעומקה של תורה. משהגיעו למקום, אמר הנהג: "כבוד הרב, הגענו". אך רבינו לא ענה. הוא חיכה זמן מסוים, ושוב אמר לרבינו שהגיעו, כך נשנה הדבר כמה פעמים באין מענה. הנהג חשב לעצמו אולי יש לצדיק נושא חשוב לסיים, וחיכה עוד מספר דקות. לאחר המתנה נוספת, אמר לו הרב בפתאומיות: "כמה זמן אתה נוסע? הנסיעה היום ארוכה!!"

אמר הנהג: "כבוד הרב, מזמן אמרתי שהגענו". אמר לו רבינו: "מה אעשה? לא שמעתי". סיפרה הרבנית ע"ה באחד הבקרים לא חשתי בטוב, בקשתי מהרב, שיקנה לחם. אמרתי לו שהמכולת למטה. אמר הרב- 'בסדר'. והלך לקנות לחם, ואני מחכה ומחכה, עברה רבע שעה בערך, עד שחזר. שאלתי אותו: "מה קרה לך?", "נבהלתי, "בסך הכל הזמן הדרוש להגיע למכולת וחזרה אינו עולה על שלוש-ארבע דקות, איפה הלחם?". אמר לי הרב: "הלכתי ולא מצאתי את המקום". חייכתי ואמרתי לעצמי, לא אשלח אותו שוב, ודאי היה שקוע במחשבה באיזו סוגיה או בשאלה הלכתית.

באחת מנסיעותיו של מרן נזדמן פעם אחת לחו"ל והתאכסן שם בבית של אחד מהקהילה. ואישה אחת שלא זכתה לבנים שנים רבות התנדבה להכין לצדיק את האוכל. באחד הימים הכינה לרב דג בתנור והגישה לפניו שיאכל. לפני שהצדיק אכל, נודע לו כי לפני כן הכינו בתנור עוף, אולם הרב החמיר על עצמו ולא אכל מהדג אלא לחם ומיני ירקושה. האישה, שעמדה במטבח וחיכתה לראות את הגאון אוכל ממעשה ידיה, נדהמה לראות שלא נגע באותו הדג, ומרוב צערה התחילה לבכות בכי מר. באו וסיפרו לצדיק, שהמבשלת יושבת ובוכה והם אינם יודעים מדוע. אולם, רבינו מיד הבין את הסיבה לכך ולכן ניגש אליה והתחיל לעודד ולפייס אותה שלא תיעלב, ולא זו משם עד שברך אותה שלשנה הבאה תזכה לבן זכר. כשראה מרן שנרגעה, פנה לדרכו והלך. לאחר מספר שנים הזדמן שוב הגאון לאותו מקום. אדם אחד, שהיה עמו ילד קטן, פנה לצדיק ושאל אותו: "האם כבוד הרב מכיר אותי?". אך מרן ענה לו, שהוא אינו מכירו, ואז סיפר לו האיש, שהוא הבעל של אותה אישה שבישלה לפני שנים את הדג, וזה הילד שנולד מברכת הצדיק באותה השנה!

באחד הימים שביקר מרן בבית אחד מחתניו, ראה את חתנו לוקח מברג ומנסה לתקן את ציר הדלת שהתקלקל. אמר לו מרן בפליאה: "לא חבל?! לא חבל לך על הזמן? אני מציע שתביא בעל מלאכה שיתקן לך, ואתה תשב ותלמד. חבל מאוד על הזמן היקר שהוא לא יחזור". נודע, שתמיד כשמרן זצ"ל היה נצרך בביתו לתיקונים כלשהם, אפילו כשמדובר היה בתיקונים קלים שכל אחד יכול לעשות, היה מורה לרבנית ע"ה, שתביא בעל מלאכה ולשלם לו במיטב כספם, וכך נהג אף בזמנו בימים הקשים, בהם הפרוטה לא הייתה מצויה כל כך בכיסו. כשנשאל מדוע הוא מביא בעל מלאכה לתיקון קל, לא חבל על הכסף? ענה: "אני קונה את הזמן היקר בכסף!!".

בס"ד

קן ההלכה הספרדי הארצי

3030 * | 073-7-860-860

רב קווי | בעלות שיחה רגילה

שלוחה 2

מענה טלפוני לשאלות בהלכה שע"י מורי הוראה הפוסקים ע"פ פסקי מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל בניסיונות חבר מועצת חכמי התורה הגאון הגדול הרב דוד יוסף שליט"א

24 שעות ביממה רצוף

שלוחה 1

מענה טלפוני לשאלות בעניני שלום בית וחינוך ילדים, עם יועצים מומחים שע"י הרב **אבנר קוואס** שליט"א

בין השעות 09:00-23:00

שיעורים בפרשת שבוע מטובי המרצים בשלוחה 5

שאל את הרב

לייעוץ באופן אישי עם הרב אבנר קוואס שליט"א

ניתן להתקשר בימים ג' וד' בין השעות 14:30-15:30

1599-59-59-39